

Dicht bij huis

Cara Hunter

Dicht bij huis

Vertaald door Ireen Niessen

2018 Prometheus Amsterdam

Voor Simon

Oorspronkelijke titel *Close to Home*
© 2018 Cara Hunter
© 2018 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Ireen Niessen
Omslagontwerp Sander Patelski
Foto omslag Elisabeth Ansley/Trevillion Images
Foto auteur Justine Soddart
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3836 3

Proloog

Het wordt al donker en het meisje heeft het koud. Het is zo'n fijne dag geweest – met al die lichtjes en kostuums en het vuurwerk als een regen van sterren. Dat was betoverend, net een sprookje, maar nu is alles verpest, is alles misgegaan. Ze kijkt op door de bomen, en de takken lijken zich boven haar hoofd te sluiten. Maar niet als in *Sneeuwwitje* of *Doornroosje*. Er is hier geen prins, geen redder op een prachtig wit paard. Alleen een donkere lucht en monsters in de schaduwen. Ze hoort geluiden in de struiken, het geritsel van kleine diertjes maar ook van iets zwaarders wat langzaam maar zeker dichterbij komt, stap voor stap. Ze wrijft over haar wang, die nog steeds nat is van de tranen. Ze zou dolgraag willen dat ze was zoals de prinses in *Brave*. Die zou niet bang zijn, zo helemaal alleen in het bos. Maar Daisy is dat wel.

Daisy is heel erg bang.

'Daisy?' zegt een stem. 'Waar ben je?'

Meer stappen, nu dichterbij, en de stem klinkt boos. 'Je kunt je niet voor mij verstoppen. Ik vind je toch wel. Dat weet je, hè, Daisy? *Ik zal je vinden.*'

Ik ga dit nu alvast zeggen, voordat we beginnen. Je zult het niet graag willen horen, maar geloof me, ik heb dit vaker bij de hand gehad dan ik me zou wensen te herinneren. In een zaak als deze – een vermist kind – gaat het negen van de tien keer om iemand dicht bij huis. Familie, een vriend of vriendin, een buurman of buurvrouw, iemand uit de nabije omgeving. Vergeet dat niet. Hoe radeloos ze ook overkomen, hoe onwaarschijnlijk het ook lijkt, ze weten wie het heeft gedaan. Misschien niet bewust en misschien nog niet. Maar ze weten het wel.

Ze weten het.

* * *

*20 juli 2016, 2.05 uur
Canal Manor Estate, Oxford*

Er wordt wel gezegd dat huizenkopers als ze een huis binnengaan al na dertig seconden tot een conclusie komen. Nou, neem maar van mij aan dat de gemiddelde politiefunctionaris daar minder dan tien seconden voor nodig heeft. In feite hebben de meesten van ons al een bepaald inzicht voordat we de voordeur zijn gepasseerd. Het verschil is dat wij mensen beoordelen, niet het huis. Dus als we stoppen voor Barge Close 5 heb ik al een

redelijk goed idee van wat me te wachten staat. Het is een nieuwbouwhuis voor welgestelden. Deze mensen hebben geld, maar niet zoveel als ze zouden willen, want dan hadden ze wel een authentiek victoriaans huis gekocht en niet deze reproductie in een nieuwe buitenwijk aan de verkeerde kant van het kanaal. Het huis heeft dezelfde rode bakstenen en dezelfde erkers, maar de tuinen zijn klein en de garages enorm – niet zozeer nep als wel regelrechte vervalsing.

De geüniformeerde agent bij de voordeur vertelt me dat de familie het huis en de tuin al heeft doorzocht. Je zou verbaasd staan als je wist hoe vaak we kinderen terugvinden onder een bed of in een kast. Ze zijn dan dus helemaal niet vermist, ze verstoppen zich gewoon. En de meeste van die verhalen hebben óók geen happy ending. Maar het lijkt erop dat we hier niet met zo'n situatie te maken hebben. De dienstdoende inspecteur vertelde me een uur geleden toen hij me wakker belde: 'Ik weet dat we je normaal gesproken niet zo vroeg laten komen, maar dit tijdstip en zo'n jong kind... dat voelt niet goed. En er was een feest aan de gang, dus er waren al lang voordat wij werden gebeld mensen aan het zoeken geweest. Ik besloot dat jouw eventuele ergernis een stuk minder zwaar woog.' Ik ben niet geërgerd. Als ik eerlijk ben, zou ik hetzelfde gedaan hebben.

'De achtertuin is een slagveld, ben ik bang, inspecteur,' zegt de agent bij de deur. 'Er hebben de hele avond mensen heen en weer lopen sjouwen. Overal vuurwerkresten. Kinderen... Het forensisch team kan er niets mee, denk ik.'

Geweldig, denk ik bij mezelf. Echt fantastisch.

Gislingham belt aan en we staan te wachten. Hij wiebelt zenuwachtig van de ene op de andere voet. Het maakt niet uit hoe vaak je het doet, je raakt er nooit aan gewend. En gebeurt dat wel, dan is het tijd om ermee te stoppen. Ik neem nog een paar trekken van mijn peuk en kijk rond in de straat. Hoewel het twee uur

's nachts is, brandt er licht in elk huis en staan er mensen te kijken achter een aantal ramen op bovenverdiepingen. Aan de overkant staan twee politiewagens met zwaailichten op borstelig gras vol sporen van fietsbanden, en een paar agenten proberen nieuwsgierigen op afstand te houden. Nog een stuk of zes agenten staan bij deuropeningen met de burens te praten. Dan gaat de voordeur open en draai ik me om.

'Mevrouw Mason?'

Ze is wat molliger dan ik had verwacht. Ze krijgt al hangwangen en ze kan niet ouder zijn dan, wat zal het zijn, midden dertig? Ze draagt een vest over een feestjurk – een met panterprint en halterhals in een matoranje tint die niet bij de kleur van haar haar past. Ze laat haar blik over de straat glijden en trekt het vest strakker om zich heen, hoewel het bepaald niet koud is. Eerder vandaag was het ruim dertig graden.

'Mevrouw Mason, ik ben inspecteur Adam Fawley. Mogen we binnenkomen?'

'Kunt u uw schoenen uitdoen? Het tapijt is nog maar kort geleden gereinigd.'

Ik heb nooit begrepen waarom mensen een roomkleurig tapijt uitkiezen, en al helemaal niet als ze kinderen hebben, maar dit lijkt me niet het moment om daarover in discussie te gaan. Dus we bukken als een paar schoolkinderen en maken onze veters los. Gislingham werpt me een snelle blik toe: er zijn haakjes naast de deur bevestigd met de namen van de gezinsleden, en hun schoenen staan op een rijtje bij de mat. Op maat gerangschikt. En op kleur. Jezus.

Heel merkwaardig wat het onthullen van je voeten met je hoofd doet. Het rondstappen op sokken geeft me het gevoel een amateur te zijn. Geen goed begin.

De woonkamer heeft een boog die naar een keuken met ontbijtbar leidt. Daar staan wat vrouwen te fluisteren, druk in de weer

met de waterkoker. Hun feestmake-up oogt flets in het genadeloze neonlicht. Het gezin des huizes zit op de rand van een bank die veel te groot is voor het vertrek. Barry Mason, Sharon en hun zoontje, Leo. Het kind kijkt naar de vloer, Sharon kijkt mij aan, Barry's blik gaat alle kanten op. Hij ziet eruit als een typische hipsterpapa – een cargobroek, iets te rechtopstaand haar, een iets te bont overhemd met bloemenprint dat uit zijn broek hangt – maar ook al zegt de look vijfendertig, het donkere haar is geverfd en ik vermoed dat hij ruim tien jaar ouder is dan zijn vrouw. Die duidelijk de broeken in dit huis koopt.

Er komen allerlei soorten emoties boven als er een kind wordt vermist. Boosheid, paniek, ontkenning, schuldgevoel. Ik heb ze allemaal gezien, afzonderlijk en in combinatie. Maar de uitdrukking op Barry Masons gezicht heb ik nog nooit eerder gezien. Een blik die ik niet kan plaatsen. En wat Sharon betreft: haar vuisten zijn zo hard gebald dat haar knokkels wit zijn.

Ik ga zitten. Gislingham niet. Ik denk dat hij bang is dat het meubilair zijn gewicht niet kan dragen. Hij maakt discreet wat ruimte tussen de kraag van zijn overhemd en zijn hals, hopend dat niemand het zal opmerken.

'Mevrouw Mason, meneer Mason,' begin ik. 'Ik begrijp dat u het nu moeilijk hebt, maar het is essentieel om meteen zo veel mogelijk informatie te verzamelen. U weet dat vast wel, maar de eerste paar uur zijn echt cruciaal – hoe meer we weten, hoe waarschijnlijker het is dat we Daisy ongedeerd zullen vinden.'

Sharon Mason trekt aan een los draadje op haar vest. 'Ik weet niet wat we u verder nog kunnen vertellen... we hebben al met die andere agent gesproken...'

'Dat weet ik, maar misschien kunt u het allemaal nog even met mij doornemen. U hebt verteld dat Daisy vandaag gewoon naar school is geweest en dat ze daarna hier in huis was tot het feest begon – ze is dus niet gaan buitenspelen?'

‘Nee. Ze was eerst boven in haar slaapkamer.’

‘En het feest – kunt u me zeggen wie er aanwezig waren?’

Sharon werpt een blik op haar echtgenoot en kijkt vervolgens mij aan. ‘Mensen uit de straat. Klasgenoten van de kinderen. Hun ouders.’

Vriendjes en vriendinnetjes van haar kinderen dus. Niet haar eigen vrienden. Of die van hen beiden.

‘Dus... veertig mensen? Klopt dat ongeveer?’

Ze fronst. ‘Niet zoveel. Ik heb een lijst.’

‘Daar kunnen we zeker wat aan hebben. Geeft u die maar aan onderzoeker Gislingham.’

Gislingham kijkt even op van zijn notitieboekje.

‘En wanneer hebt u Daisy precies voor het laatst gezien?’

Barry Mason heeft nog steeds niets gezegd. Ik ben er niet eens zeker van dat hij me heeft gehoord. Ik wend me tot hem. Hij heeft een speelgoedhondje in zijn handen en hij blijft er maar aan frutselen. Het is de stress, dat weet ik, maar het lijkt er verontrustend veel op dat hij het de nek omdraait.

‘Meneer Mason?’

Hij knippert met zijn ogen. ‘Weet ik niet,’ zegt hij mat. ‘Rond elf uur of zo? Het was allemaal een beetje chaotisch. Druk. Veel mensen, weet u wel.’

‘Maar het was middernacht toen u beseftte dat ze vermist was.’

‘We vonden dat het bedtijd was voor de kinderen. Er begonnen al mensen te vertrekken. Maar we konden haar niet vinden. We hebben overal gezocht. We hebben iedereen die we konden bedenken gebeld. Mijn prinsesje... Mijn prachtige kleine meisje...’

Hij begint te huilen. Ik vind dat nog steeds lastig om mee om te gaan. Als mannen hun tranen de vrije loop laten.

Ik wend me tot Sharon. ‘Mevrouw Mason? En u? Wanneer hebt u uw dochtertje voor het laatst gezien? Voor of na het vuurwerk?’

Sharon huivert plotseling. 'Ervoor, geloof ik.'

'En hoe laat begon het vuurwerk?'

'Tien uur. Zodra het donker werd. We wilden niet dat het te lang door zou gaan. Dat kan problemen opleveren. Mensen kunnen klagen bij de gemeente.'

'Dus daarvoor hebt u Daisy nog gezien. In de tuin of binnen?'

Ze aarzelt en trekt een rimpel in haar voorhoofd. 'In de tuin. Ze huppelde de hele avond rond. Ze stal echt de show.'

Ik vraag me af hoelang het geleden is dat ik iemand die uitdrukking heb horen gebruiken. 'Dus Daisy was vrolijk? Er zat haar niets dwars, voor zover u wist?'

'Nee. Ze had het heel erg naar haar zin. Ze lachte. Danste op de muziek. Zoals meisjes dat doen.'

Ik kijk even naar het broertje, benieuwd naar zijn reactie. Maar hij reageert niet of nauwelijks. Hij zit opvallend stil. Gezien de situatie.

'Wanneer heb jij Daisy voor het laatst gezien, Leo?'

Hij haalt zijn schouders op. Hij weet het niet. 'Ik keek naar het vuurwerk.'

Ik glimlach naar hem. 'Hou je van vuurwerk?'

Hij knikt zonder me aan te kijken.

'Nou, ik ook.'

Hij kijkt op en even hebben we contact, maar dan buigt hij zijn hoofd weer en begint met een voet over het hoogpolige tapijt te schuiven, zodat er cirkels in ontstaan. Sharon steekt haar hand uit en klopt hem op zijn been. Hij stopt.

Ik wend me weer tot Barry. 'En het hek aan de zijkant van de tuin was open, heb ik begrepen.'

Barry Mason leunt achterover, plotseling in de verdediging. Hij snuift luid en veegt met zijn hand over zijn neus. 'Nou ja, je kunt niet om de vijf minuten naar de deur lopen om open te doen, toch? Het was makkelijker om de mensen langs die weg binnen

te laten. Geeft ook minder troep in huis.’ Hij werpt zijn vrouw een blik toe.

Ik knik. ‘Natuurlijk. Ik zie dat de tuin aan de achterkant aan het kanaal grenst. Hebt u een hek naar het pad dat erlangs loopt?’

Barry Mason schudt zijn hoofd. ‘O nee. Mag niet van de gemeente. Via die weg kan hij niet binnengekomen zijn.’

‘Hij?’

Hij wendt zijn hoofd weer af. ‘Wie het ook was. De klootzak die haar heeft meegenomen. De klootzak die mijn Daisy heeft meegenomen.’

Ik schrijf ‘mijn’ in m’n schrijfboekje en zet er een vraagteken naast. ‘Maar u hebt niet daadwerkelijk een man gezien?’

Hij haalt diep adem en barst in snikken uit. Opnieuw wendt hij zijn hoofd af. ‘Nee. Ik heb niemand gezien.’

Ik doorzoek mijn papieren. ‘Ik heb de foto van Daisy die u aan brigadier Davis hebt gegeven. Kunt u me zeggen wat ze aanhad?’

Er valt een stilte.

‘Het was een gekostumeerd feest,’ zegt Sharon uiteindelijk. ‘Voor de kinderen. Dat leek ons leuk. Daisy was gekleed als haar naam.’

‘Sorry, ik begrijp het niet helemaal...’

‘Een madelief. Ze was gekleed als madelief.’

Ik voel Gislinghams reactie, maar sta mezelf niet toe hem aan te kijken. ‘Aha. Dus...’

‘Een groen rokje, een groene maillot en groene schoenen. En een hoofdtooi met witte bloembladen en een geel hart. Die hebben we bij die winkel aan Fontover Street gevonden. Het ding kostte een vermogen, alleen al om het te huren. En we moesten een borgsom betalen.’

Haar stem hapert. Ze haalt stikkend adem en duwt haar tot vuist gebalde hand tegen haar mond. Haar schouders schokken. Barry Mason legt een arm om zijn vrouw heen. Ze jammert zacht-

jes en wiegt voor- en achteruit, zegt dat zij het niet kan helpen, dat ze geen idee had, en hij begint over haar haar te strijken.

Er valt nog een stilte, waarna Leo plotseling naar voren schuift en zich van de bank laat glijden. Al zijn kleren lijken te groot voor hem; je ziet zijn handen amper uit zijn mouwen komen. Hij komt naar me toe en geeft me zijn telefoon. Daarop staat een stilstaand beeld uit een video. Van Daisy in haar groene rokje. Ze is een mooi meisje, daar is geen twijfel over mogelijk. Ik druk op play en kijk ongeveer vijftien seconden lang hoe ze voor de camera danst. Ze barst van de zelfverzekerde uitbundigheid – die straalt ze zelfs op het kleine scherm uit. Als de video is afgelopen, check ik de datum: het filmpje is nog maar drie dagen oud. Ons eerste gelukje. We hebben niet altijd iets wat zo recent is tot onze beschikking.

‘Dank je, Leo.’ Ik kijk naar Sharon Mason, die haar neus snuit. ‘Mevrouw Mason, als ik u mijn mobiele nummer geef, kunt u me dit filmpje dan even sturen?’

Ze wappert hulpeloos met haar handen. ‘O, ik kan niets met die dingen. Leo doet het wel.’

Ik kijk hem even aan en hij knikt. Zijn pony is een beetje te lang, maar hij lijkt er geen last van te hebben dat het haar half voor zijn ogen hangt. Ze zijn donker, die ogen. Net als zijn haar.

‘Bedankt, Leo. Jij bent handig met telefoons voor een jongen van jouw leeftijd. Hoe oud ben je?’

Hij bloost een heel klein beetje. ‘Tien.’

Ik wend me tot Barry Mason. ‘Had Daisy een eigen computer?’

‘Geen sprake van, met wat je tegenwoordig hoort over kinderen die online gaan. Ze mag mijn pc soms gebruiken, maar dan blijf ik in de buurt.’

‘Dus geen e-mail?’

‘Nee.’

‘En een mobieltje?’

Nu geeft Sharon antwoord. 'We vonden haar te jong. Ik heb gezegd dat ze er met Kerstmis eentje krijgt. Tegen die tijd is ze negen.'

Dat is dus een optie minder om haar op te sporen. Maar dat zeg ik niet. 'Heb je gisteravond iemand bij Daisy in de buurt gezien, Leo?'

Hij schrikt op en schudt zijn hoofd.

'Of eerder al – heb je iemand zien rondhangen? Misschien op weg naar school of op de terugweg?'

'Ik breng ze altijd met de auto naar school,' zegt Sharon op scherpe toon. Alsof dat antwoord genoeg moet zijn.

En dan gaat de deurbel. Gislingham klapt zijn notitieboekje dicht. 'Dat is vast het forensisch team.'

Sharon kijkt haar echtgenoot in verwarring aan. 'Hij bedoelt rechercheurs voor sporenonderzoek,' zegt Barry.

Sharon wendt zich tot mij. 'Wat moeten die hier? Wij hebben toch niets misdaan?'

'Dat weet ik, mevrouw Mason. Maakt u zich geen zorgen. Het is de standaardprocedure in een... als er een kind vermist is.'

Gislingham doet de voordeur open en laat ze binnen. Ik herken Alan Challow meteen. Hij is een paar maanden na mij begonnen. Niet heel erg goed geconserveerd. Bovenaan te smal, te veel vet om zijn middel. Maar hij is goed. Hij is goed.

Hij knikt me toe. We hebben geen plichtplegingen nodig. 'Holroyd haalt de spullen uit de auto,' zegt hij zonder omhaal. Zijn papieren pak kraakt. Het zal in dat ding verrekte warm worden als de zon opkomt.

'We gaan eerst wel naar boven,' zegt hij terwijl hij zijn handschoenen aantrekt. 'Zodra het licht wordt, beginnen we buiten. Er is nog geen pers, zie ik. Mooi zo.'

Sharon Mason is wankelend opgestaan. 'Ik wil niet dat u in haar kamer rondsnuffelt... Haar spulletjes aanraakt. Ons als criminelen behandelt.'

‘Het is geen volledig forensisch onderzoek, mevrouw Mason. We zullen geen troep maken. We hoeven haar kamer helemaal niet in. We hebben alleen haar tandenborstel nodig.’

Want dat is de beste bron voor DNA, dat we misschien nodig hebben als we haar lichaam vinden. Maar opnieuw: dat zeg ik niet.

‘We zullen uitgebreider zoeken in de tuin, voor het geval haar ontvoerder bewijsmateriaal heeft achtergelaten dat ons zou kunnen helpen hem te vinden. Ik neem aan dat we daarvoor uw toestemming hebben?’

Barry Mason knikt en steekt zijn hand uit naar de elleboog van zijn vrouw. ‘We kunnen ze maar beter hun werk laten doen, hè?’

‘En wij zullen zo snel mogelijk een familierechercheur sturen om u te ondersteunen.’

‘Hoezo ondersteunen?’ vraagt Sharon.

‘Diegene brengt u op de hoogte zodra we nieuws hebben, en is aanwezig voor het geval u iets nodig hebt.’

Sharon fronst. ‘Hier? In huis?’

‘Ja, als u dat goedvindt. Het is een professioneel iemand – u hoeft zich geen zorgen te maken, hij of zij zal zich keurig op de achtergrond houden...’

Maar ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Ik wil hier niemand over de vloer. Ik wil niet dat jullie ons bespioneren. Is dat duidelijk?’

Ik kijk Gislingham aan, die een miniem schouderophalend gebaar maakt.

Ik haal diep adem. ‘Daar hebt u natuurlijk alle recht toe. We zullen een lid van ons team aanwijzen als contactpersoon, en als u van gedachten verandert...’

‘Nee,’ zegt ze snel. ‘Dat doen we niet.’

* * *

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.45

BREAKING Er komen berichten binnen dat politie in groten getale aanwezig is in nieuwbouwwijk Canal Manor – nog geen details...

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.49

@OxfordNewsOnline Ik woon in Canal Manor – er was gisteren een feest en de politie is hier nu om de burens te ondervragen

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.49

@OxfordNewsOnline Niemand lijkt te weten wat er aan de hand is – er staan ongeveer 15 politiewagens

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.52

@JulieHillinOxford @OxfordNewsOnline Ik was op het feest – het dochttertje schijnt vermist te zijn – zit bij mijn zoontje in de klas

Julie Hill @JulieHillinOxford 02.53

@AngelaGBetterton O wat afschuwelijk, ik dacht dat het om drugs of zoiets zou gaan @OxfordNewsOnline

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.54

@AngelaGBetterton Hoe heet het meisje en hoe oud is ze?

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.55

@OxfordNewsOnline Daisy Mason. 8 of 9?

Oxford's News @OxfordNewsOnline 02.58

BREAKING Er komen berichten binnen over mogelijke

#ontvoering van kind in nieuwbouwwijk Canal Manor.
Volgens bronnen meisje van 8 jaar

Oxford's News @OxfordNewsOnline 03.01

Als u meer hoort over de #ontvoering in Oxford, stuur ons
dan een tweet – wij brengen 24/7 lokaal nieuws uit Oxford
en meer

..*

Net na drieën belt het mediateam me om me te vertellen dat het nieuws inmiddels bekend is en dat we er maar beter het beste van kunnen maken. Twintig minuten later arriveert de eerste reportagewagen. Ik sta in de keuken; het gezin is nog steeds in de woonkamer. Barry Mason ligt met gesloten ogen in een leunstoel, hoewel hij niet slaapt. Als we het geluid horen van een voertuig dat stilhoudt, verroert hij zich niet, maar Sharon Mason staat op van de bank en kijkt uit het raam. Ze ziet de verslaggever uitstappen, gevolgd door een man in een leren jasje met een microfoon en camera. Ze blijft heel even kijken, werpt een blik in de spiegel en brengt haar hand omhoog om haar haar aan te raken.

‘Inspecteur Fawley?’

Het is iemand van Challows team, halverwege de trap. Een jonge meid. Ze zal wel nieuw zijn, want ik herken haar stem niet. Ik kan haar gezicht ook niet zien, met die muts op en het mondkapje voor. Anders dan de series je doen geloven, is de forensische mode veel meer à la vleesverpakker dan wat je ziet in *CSI* op televisie. Ik word er gek van, die achterlijke programma's – het laatste wat een echte forensisch onderzoeker zou doen is een plaats delict vervuilen met van die verrekte hairextensions. De jonge agente wenkt me en ik volg haar naar de overloop. Op de deur voor ons hangt een keurig plaatje met:

❁ ❁ ❁ **Kamer van Daisy** ❁ ❁ ❁

en daaronder een met plakgum bevestigd velletje papier met de woorden:

VERBODEN TOEGANG!!

in grote, slordige hoofdletters.

‘We hebben wat we nodig hebben,’ zegt ze. ‘Maar ik dacht dat u de kamer misschien zou willen zien. Ook al gaan we niet naar binnen.’

Als ze de deur openduwte, begrijp ik wat ze bedoelt. Geen enkele kinderkamer ziet er zo uit, behalve in een sitcom. Niets op de vloer, niets op de oppervlakken, niets onder het bed geschoven. Een kam die precies parallel ligt aan een borstel. Speelgoedbeesten die ons op een rijtje met hun kraaloogjes aan zitten te staren. Het effect is onrustbarend. Vooral ook omdat het levendige, sprankelende meisje van het filmpje gewoonweg niet rijmt met een kamer die zo onnatuurlijk netjes is als deze. Sommige lege kamers ademen nog de mensen die erin hebben gewoond. Maar hier zie ik de leegte van afwezigheid, niet aanwezigheid. Het enige wat erop wijst dat ze hier ooit is geweest, is de Disney-poster aan de muur tegenover de deur. De prinses uit *Brave* alleen in het bos met haar uitdagend felrode haar, en over de lengte van de onderkant in grote oranje letters *CHANGE YOUR FATE*. Jake was ook dol op die film – we zijn er twee keer met hem naartoe geweest. Het was een goede boodschap voor kinderen: dat het prima is om jezelf te zijn, dat je alleen maar de moed nodig hebt om te zijn wie je echt bent.

‘Vreselijk, toch?’ onderbreekt de jonge agente naast me mijn gedachten.

Ze heeft tenminste nog het fatsoen om het zachtjes te zeggen.

‘Vind je?’

Ze heeft haar mondkapje nu afgedaan en ik zie dat ze haar

neus optrekt. 'Dit gaat wel heel ver, hè? Ik bedoel, dat echt álles zo op elkaar is afgestemd? En niemand is zó weg van z'n eigen naam, geloof me maar.'

En nu ze het zegt, zie ik het ook. Allemaal madeliefjes. Maar dan ook echt overal. Behang, dekbedovertrek, gordijnen, kussens: allemaal verschillend, maar allemaal met madeliefjes. Er staan plastic madeliefjes in een groene pot en er hangt een felgele hoofdtooi in madeliefvorm aan de spiegel van de toilettafel. Glinsterende haarspelden met madeliefjes, een lampenkap met madeliefjes en een madeliefjesmobiel aan het plafond. Dit is eerder een thema-attractie dan een slaapkamer.

'Misschien vond ze het zelf mooi zo?' Ik zeg het wel, maar tegelijkertijd geloof ik er niets van.

De agente haalt haar schouders op. 'Misschien wel. Ik zou het niet weten... Ik heb geen kinderen. U wel?'

Ze weet het niet. Niemand heeft het haar verteld.

'Nee,' zeg ik.

Niet meer.

* * *

Woensdag 20 juli 2016 | Laatste update 06:41

Politie vraagt hulp in zoektocht naar achtjarig vermist meisje uit Oxford

Een meisje van acht jaar is verdwenen uit haar huis in Oxford. Daisy Mason is voor het laatst rond middernacht gezien, thuis in de tuin, waar haar ouders, Barry en Sharon Mason een feest hielden.

Lees verder op de volgende pagina

Daisy is blond en heeft groene ogen; ze droeg een bloemkostuum en haar haar was in twee staartjes gebonden. Volgens burens is ze extravert maar verstandig, en is het onwaarschijnlijk dat ze vrijwillig met een onbekende is meegegaan.

De politie verzoekt mensen die Daisy hebben gezien of die informatie over haar hebben, contact op te nemen met het Thames Valley-politiebureau via telefoonnummer 01865 0966552.

* * *

Om halfacht in de ochtend is het forensisch team bijna klaar in de tuin en zijn geüniformeerde agenten bezig met een hernieuwde zoektocht in en rond de straat. Elke stap die ze zetten wordt nu in de gaten gehouden door een batterij gretige televisiecamera's. Het kanaal is er ook nog, maar daar wil ik niet aan denken. Nog niet. Iedereen gaat ervan uit dat dit meisje nog leeft. Zolang ik het zeg.

Ik sta op het kleine terras over de achtertuin uit te kijken. Er liggen restjes afgestoken vuurwerk over de bloembedden verspreid, en het opgedroogde zomergras is platgetreden. Die agent had gelijk gehad: de kans op een behoorlijke voetafdruk of ook maar iets bruikbaars is nagenoeg nul. Ik zie Challow voorovergebogen bij de schutting aan de achterzijde staan, waar hij het lage struikgewas onderzoekt. Boven zijn hoofd is een ballon verstrikt geraakt in de struiken aan het pad langs het kanaal; het zilverkleurige lint deint zachtjes in de lucht. Ik snak naar een sigaret.

Het kanaal maakt hier een lichte bocht, wat betekent dat de tuin van de Masons iets langer is dan de meeste tuinen in de straat, maar toch lijkt hij me behoorlijk klein voor zo veel gasten.

Ik weet niet of het de schommel in de hoek is, of dat rottige pam-pagras, of gewoon het slaapgebrek, maar het heeft allemaal ake-
lig veel weg van onze tuin uit mijn jeugd. Die was ingesloten
tussen andere identieke saaie huizen, onderdeel van een trooste-
loze lintbebouwing die haar bestaan uitsluitend te danken had aan
de metro – een halte op het laatste stuk, willekeurig neergeplant
op een plek waar ooit velden waren, maar waar allang beton lag
tegen de tijd dat wij er kwamen wonen. Mijn ouders hadden er-
voor gekozen omdat het er veilig was en omdat ze zich niet meer
konden veroorloven – en ook nu nog moet ik ze op beide punten
gelijk geven. Toch was het verschrikkelijk. Het was geen dorp of
stadje op zich, alleen maar ‘ten zuiden van’ de enige plaats in de
wijde omtrek. Dat was tevens de plaats waar ik altijd naartoe
ging – naar school, naar de huizen van vrienden, en later naar
pubs en om met meisjes af te spreken. Ik heb nooit iemand mee
naar huis genomen; ik heb nooit iemand laten zien waar ik
woonde. Misschien moest ik minder hard oordelen over de
mensen hier in Canal Manor: ik weet hoe het voelt als je in de
verkeerde buurt woont.

Achter in de tuin van de Masons smeult de barbecue nog; het
metaal geeft zachte tikjes terwijl het afkoelt. De kettingen van de
schommel zijn stevig samengeplakt met ducttape, zodat hij niet
gebruikt kan worden. Er staan wat opgestapelde tuinstoelen, er
staat een kleine partytent (opgevouwen) en een schragentafel met
een geblokt kleed (ook opgevouwen). Daaronder staan groene
koelboxen met etiketten erop: bier, wijn en frisdrank. Op het ter-
ras achter mij staan twee kliko’s: een recyclebak vol blikjes en
flessen, en een bak voor restafval gevuld met zwarte vuilniszak-
ken. Ik bedenk – wat ik eigenlijk meteen had moeten bedenken –
dat Sharon Mason dit allemaal heeft gedaan. Het opruimen, het
opvouwen. Ze is door de tuin heen gegaan in een poging de boel

weer toonbaar te maken. En dat heeft ze gedaan nadat ze wist dat haar dochtertje was verdwenen.

Gislingham voegt zich vanuit de keuken bij me. ‘Everett zegt dat de huis-aan-huisgesprekken tot nu toe niets hebben opgeleverd. Niemand van de aanwezigen op het feest die we tot nu toe hebben gesproken herinnert zich iets verdachts gezien te hebben. We verzamelen hun foto’s – die zullen wel helpen met de tijdlijn. Er is geen bewakingscamera in de wijk, maar we zullen kijken wat we in de omgeving kunnen vinden. En we checken de adressen van bekende ontuchtplegers binnen een straal van vijftien kilometer.’

Ik knik. ‘Goed werk.’

Challow richt zich op en wenkt ons. Achter de schommel zit een plank van de schutting los. Uit de verte ziet die er degelijk uit, maar als je er hard genoeg tegen duwt, kan zelfs een volwassene zich erdoorheen wurmen.

Gislingham leest mijn gedachten. ‘Maar kan er echt iemand via deze weg zijn binnengedrongen en het kind hebben gepakt en meegenomen, zonder dat iemand dat heeft gezien? In een tuin van deze grootte met zo veel aanwezige mensen? En dat terwijl het kind vermoedelijk zal hebben tegengestribbeld?’

Ik kijk om me heen. ‘We moeten weten waar de partytent heeft gestaan en hoe groot die is. Als de tent achter in de tuin heeft gestaan, kan het zijn dat niemand het gat in de schutting kon zien, of iemand die erdoorheen kwam. Voeg daar het vuurwerk aan toe...’

Hij knikt. ‘Iedereen kijkt de andere kant op, er is veel geknal, kinderen die schreeuwen...’

‘... plus het feit dat de meeste gasten ouders van school waren. Ik durf te wedden dat de Masons ze lang niet allemaal kenden. Vooral de vaders niet. Je zou stalen zenuwen moeten hebben, maar je zou hier naar binnen kunnen lopen en doen alsof je erbij

hoort zonder dat iemand het opmerkt. En men zou van je verwachten dat je een praatje met de kinderen maakte.’

We lopen over het gazon in de richting van het huis. ‘Die foto’s die je verzamelt, Chris – die zijn niet alleen bruikbaar voor de tijdlijn. Vink hun namen af. We moeten niet alleen weten waar de mensen op welk moment waren, maar ook wie ze zijn.’

* * *

Om vijf over zeven ’s ochtends belt rechercheur Everett aan bij alweer een deur verderop in de straat. Ze wacht tot hij opengaat, klaar om haar professionele glimlach op te zetten en te vragen of ze binnen mag komen voor een kort gesprek. Het is de vijftiende keer dat ze dit doet en ze zegt tegen zichzelf dat ze niet geërgerd moet zijn om het feit dat zij het huis-aan-huisonderzoek toegewezen heeft gekregen terwijl Gislingham zich in het enige huis bevindt dat ertoe doet. In het hart van het gebeuren. Tenslotte zijn de keren dat de ontvoering van een kind een nieuwe wending kreeg door iets wat de burens hadden gezien op de vingers van een hand te tellen. Maar eerlijk is eerlijk, sommige van deze mensen waren aanwezig in de tuin van de Masons op het moment dat hun dochtertje verdween. Hoewel Everett tot nu toe weinig nuttigs heeft gehoord, ondanks de vele potentiële getuigen die op dat kleine oppervlak aanwezig waren geweest. Het was ‘een leuk feest’ geweest, ‘een heel plezierige avond’. Toch was te midden van het feestgedruis een klein meisje verdwenen zonder dat iemand dat had gemerkt.

Ze belt nog eens aan (voor de derde keer) en zet dan een stap achteruit om omhoog te kijken. De gordijnen zijn open, maar er is geen teken van leven. Ze kijkt op haar lijst. Kenneth en Caroline Bradshaw, een stel van in de zestig. Ze kunnen natuurlijk heel goed voor het einde van het schooljaar op vakantie zijn gegaan. Ze

maakt een notitie naast hun naam en loopt over de oprit terug naar de stoep. Een van de geüniformeerde agenten loopt naar haar toe, een tikje buiten adem. Everett heeft haar wel eens gezien op het bureau, maar ze is vers van de opleiding in Sulhamstead en ze hebben elkaar nog niet gesproken. Everett probeert zich haar naam te herinneren. Simpson? Zo iets. Nee... Somer. Dat is het. Erica Somer. Ze is ouder dan de meeste nieuwkomers, dus ze zal eerst wel iets anders hebben gedaan. Net als Everett zelf, die een valse start in de verpleging achter de rug heeft. Maar dat houdt ze stil, want ze wil haar mannelijke collega's niet nog een reden geven om haar de slechtnieuwsgesprekken te laten voeren. Of bij al die verrekte huizen te laten aanbellen.

'Er zit iets in een van de afvalbakken. Ik denk dat je even moet komen kijken,' zegt Somer, met een gebaar naar waar ze vandaan komt. Ze komt meteen ter zake, nuchter en direct. Everett mag haar meteen.

De afvalbak in kwestie staat op de hoek van de zijstraat. Er is al een forensisch rechercheur die foto's neemt. Als hij Everett ziet, knikt hij, en terwijl de beide vrouwen toekijken, trekt hij iets uit de bak wat bovenin ligt. Het trekt meteen glad, als een slangen-huid. Slap, leeg en groen. Heel groen. Het is een maillot met een scheur in een van de knieën. En in een kindermaat.

* * *

*Interview met Fiona Webster, gehouden op Barge Close 11,
Oxford*

20 juli 2016, 7.45 uur

Door: rechercheur V. Everett

VE: Kunt u ons zeggen waar u de Masons van kent, mevrouw Webster?

FW: Mijn dochtertje Megan zit bij Daisy in de klas op Kit's, en Alice zit een klas hoger.

VE: Kit's?

FW: Sorry... Bishop Christopher's. Iedereen hier noemt de school kortweg Kit's. En we zijn natuurlijk burens. We hebben hun de partytent voor het feest geleend.

VE: Dus u bent met elkaar bevriend?

FW: Ik zou het niet meteen 'bevriend' noemen. Sharon is nogal op zichzelf. We praten op het schoolplein, zoals je dat doet, en soms ga ik met haar joggen. Maar zij is veel gedisciplineerder dan ik. Ze gaat elke ochtend, zelfs in de winter, nadat ze de kinderen op school heeft afgezet. Ze maakt zich druk om haar gewicht... Nou ja, dat heeft ze me niet verteld, maar ik merk dat gewoon. We hebben eens een keer samen geluncht in de stad - eigenlijk bij toeval. We kwamen elkaar tegen bij die pizzatent aan High Street en ze kon eigenlijk geen nee zeggen. Maar ze at bijna niks, ze zat alleen maar te kieskauwen op een salade...

VE: Dus ze heeft geen baan, aangezien ze elke ochtend hardloopt?

FW: Nee. Ik geloof dat ze ooit wel gewerkt heeft, maar ik weet niet hoe en wat. Ik zou er gek van worden als ik de hele dag thuis moest zitten, maar zij lijkt totaal in de kinderen op te gaan.

VE: Dus ze is een goede moeder?

FW: Ik herinner me dat ze bij die lunch alleen maar praatte over de geweldige cijfers die Daisy voor een of andere toets had gehaald, dat het kind dierenarts wil worden, en of ik wist welke universiteit daarvoor de beste zou zijn.

VE: Ze is dus een overambitieuze moeder?

FW: Tussen ons gezegd en gezwogen: Owen - mijn man - heeft een hekel aan haar. Kent u die uitdrukking 'de ellebogen gebruiken'? Volgens hem zitten er bij haar ook nog scherpe punten aan. Maar zelf vind ik niet dat je het iemand kwalijk kan nemen dat ze het beste van het beste voor haar kinderen wil. Bij Sharon ligt het er gewoon wat meer bovenop dan bij de meesten. Ik geloof dat de Masons hier in eerste instantie naartoe zijn gekomen voor de scholen. Ik denk dat ze zich geen privéschool kunnen veroorloven.

VE: De huizen hier zijn anders niet bepaald goedkoop...

FW: Nee, maar ik heb het idee dat ze niet heel ruim in de slappe was zitten.

VE: Weet u waar ze hiervoor gewoond hebben?

FW: Ergens in Zuid-Londen volgens mij. Sharon praat niet veel over het verleden. Of haar gezin. Eerlijk gezegd snap ik niet zo goed waarom u dit allemaal wilt weten - moet u niet eigenlijk gewoon op zoek zijn naar Daisy?

VE: Er zijn teams van agenten die de omgeving afzoeken en bewakingscamera's in de buurt checken. Maar hoe meer we over Daisy en het gezin weten, hoe beter. Je weet nooit wat belangrijk kan zijn. Even terug naar gisteravond. Hoe laat kwam u aan op het feest?

FW: Iets na zevenen. We waren zo ongeveer de eersten. Op de uitnodiging stond tussen halfzeven en zeven, en ik denk dat Sharon had verwacht dat de gasten al meteen om half zouden komen. Ze was nogal gespannen toen wij arriveerden. Ik denk dat ze bang was dat er bijna niemand zou komen. Ze had zich enorm uitgesloofd. Ik had gezegd dat iedereen het prima zou vinden om iets mee te nemen, maar ze wilde alles zelf doen. Het stond allemaal op de tafels in de tuin onder vershoudfolie - wat een rotspul is dat, vindt u niet? Ik bedoel...

VB: Ze was gespannen, zei u?

FW: Nou eh, ja, maar alleen vanwege het feest. Toen het eenmaal op gang was gekomen, ging het wel weer.

VB: En Barry?

FW: O, Baz was de gangmaker, zoals gewoonlijk. Hij houdt van gezelligheid en maakt altijd graag een praatje. Het was vast zijn idee om een feest te houden. En hij is dol op Daisy - zoals dat tussen vaders en dochters gaat. Hij pakt haar altijd op en draagt haar op zijn schouders rond. Ze zag er heel lief uit in dat bloemkostuum. Het is jammer als ze die verkleedfase voorbij zijn... Ik wilde dat Alice zich gisteren zou verkleden, maar dat vertikte ze. Ze is maar een jaar ouder dan Daisy, maar ze wil nu alleen maar korte topjes en sneakers aan.

VB: U kent Barry Mason kennelijk goed?

FW: Sorry?

VB: U noemde hem 'Baz'.

FW: [lacht] O hemel, echt waar? Ik weet dat het vreselijk klinkt, maar zo noemen we ze nu eenmaal. Nou ja, sommigen dan. 'Baz 'n' Shaz'. Als afkorting van Barry en Sharon, snapt u? Maar vertel Sharon in godsnaam liever niet dat ik u dit heb verteld. Ze vindt het verschrikkelijk... Ze barstte een keer in woede uit toen iemand haar per ongeluk zo noemde.

VB: Maar Barry vindt het niet erg?

FW: Voor zover ik weet niet. Hij is vrij relaxed. Meer dan zij. Maar dat kan dan ook makkelijk.

VB: Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien? Daisy, bedoel ik?

FW: Ik heb mijn hersens daarover gepijnigd. Ik denk vlak voor het vuurwerk begon. Er huppelden de hele avond veel kleine meisjes rond. Ze hadden het zo naar hun zin!

VE: En u hebt niemand met haar zien praten - of iemand gezien die u onbekend voorkwam?

FW: Er waren maar weinig aanwezigen die ik niet kende. Ik geloof dat ze allemaal uit onze buurt kwamen. Ik kan me in elk geval niet herinneren dat ik iemand van de andere kant heb gezien.

VE: De andere kant?

FW: U weet wel. Van de overkant van het kanaal. Die bekakte lui. Die voelen zich meestal te goed om hiernaartoe te komen. Hoe dan ook, voor zover ik me kan herinneren heeft Daisy de hele tijd met haar vriendinnetjes doorgebracht. Volwassenen zijn behoorlijk saai als je die leeftijd hebt.

VE: En uw echtgenoot... Owen? Was hij er ook?

FW: Waarom wilt u dat weten?

VE: We moeten gewoon weten waar iedereen was...

FW: Suggereert u nu dat Owen er iets mee te maken heeft? Want dan kan ik u meteen vertellen...

VE: Zoals ik al zei, moeten we alleen maar weten wie er allemaal precies op het feest waren.

[stilte]

Het kan zijn dat we de maillot die Daisy droeg hebben gevonden. Weet u nog of ze die nog steeds aanhad toen u haar voor het laatst zag?

FW: Het spijt me, dat kan ik me echt niet herinneren.

VE: En ze is op het feest niet gevallen of heeft zich niet bezeerd, voor zover u gezien hebt?

FW: Nee, dat zou ik dan nog wel weten. Maar waarom vraagt u dat? Wat maakt het uit?

VE: Er zat bloed op die maillot, mevrouw Webster. We proberen te achterhalen hoe dat erop is gekomen.

* * *

Om halfnegen die ochtend zit ik in de auto, om de hoek geparkeerd aan Waterview Crescent – beslist een treetje hoger in het duurdere segment, met herenhuizen van drie verdiepingen en zelfs, je gelooft je ogen niet, een paar stenen leeuwen op sokkels bij de ingang. Ik eet een *pasty* die iemand uit het tankstation aan de hoofdweg heeft opgehaald. Ik voel mijn aderen dichtslibben als ik er alleen maar naar kijk. Maar er staat voor tien uur een persconferentie gepland, en als ik niets eet, ben ik tegen die tijd licht in het hoofd. En nu ik toch bezig ben, de auto is een Ford. Voor het geval je het je afvraagt. En ik maak nooit van die verrekte kruiswoordpuzzels.

Er wordt tegen het raam aan de bestuurderskant getikt en ik laat het naar beneden zakken. Het is rechercheur Everett. Verity, zo heet ze. Ik heb haar eens gezegd dat ze met die naam voorbestemd was voor deze baan. En ze geeft het ook niet op ernaar te zoeken – de waarheid, bedoel ik. En dat flegmatieke voorkomen is maar schijn – ze is een van de meest gedreven agenten die ik ooit in mijn team heb gehad.

‘Wat is er? Wat had Fiona Webster te vertellen?’

‘Een heleboel, maar daar gaat dit niet over. De lieve oude dame van nummer 36 heeft iets gezien. Een paar minuten over elf, zegt ze. Dat weet ze zeker, want ze stond op het punt om te bellen over de geluidsoverlast.’

Ik herinner me wat Sharon Mason had gezegd over mensen die bellen om te klagen. Misschien had ik haar verkeerd beoordeeld – je bent niet paranoïde als je echt rotburen hebt.

‘En wat heeft mevrouw...’

‘Bampton.’

‘Wat heeft mevrouw Bampton gezegd?’

‘Ze heeft een man met een kind in zijn armen bij het huis van de Masons vandaan zien lopen. Een huilend meisje. Of eigenlijk gillend, zegt de oude dame. Daarom was ze naar het raam gelopen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het was een feest. Hoe weten we dat het niet iets heel onschuldigs was? Een van de vaders op weg naar huis bijvoorbeeld?’

Als ik wat afwijzend reageer, komt dat niet omdat ik twijfel aan wat ze zegt, maar omdat ik simpelweg niet wil dat dit waar is. Maar haar wangen zijn roze – ze is iets op het spoor. ‘Mevrouw Bampton zegt dat ze het gezicht van de man op die afstand niet kon zien, en dat ze ons dus geen beschrijving kan geven.’

‘Hoe weet ze dan dat het een meisje was, dat hij bij zich droeg?’

‘Omdat ze verkleed was. Ze droeg een bloemenoutfit.’

* * *

Thames Valley Police @ThamesValleyPolice 09.00

Kunt u ons helpen Daisy Mason (8) te vinden? Voor het laatst gezien in Canal Manor Estate te #Oxford, dinsdag middernacht. Bel 01865 0966552

RETWEETS 829

BBC Midlands @BBCMidlandsBreaking 09.09

De politie geeft vanochtend om 10.00 uur een persconferentie over de verdwijning van de achtjarige Daisy Mason

RETWEETS 1.566

ITV News @ITVLiveandBreaking 09.11

BREAKING: politie Oxford geeft om 10.00 uur details over zoektocht naar achtjarige #DaisyMason. O.a. over mogelijke verdachte die is gezien

RETWEETS 5.889

* * *

Het eerste kwartier van de persconferentie verliep vrij rustig. De gebruikelijke vragen, de gebruikelijke nietszeggende antwoorden. ‘Het onderzoek is nog in een vroeg stadium’ – ‘We doen alles wat we kunnen’ – ‘Iedereen die informatie heeft’. Je weet hoe het gaat. De toehoorders waren geprikkeld. Ze wisten dat dit iets groots zou kunnen zijn, maar ze hadden geen aanknopingspunt en draaiden in een kringetje rond. Dat de verdachte mogelijk gezien was had even wat onrust veroorzaakt, maar zonder foto of beschrijving kon men er niets mee. Een verslaggeefster die ik herkende van eerdere persconferenties probeerde zichzelf in de picture te werken met een tamelijk onbeschofte poging om het persoonlijk te maken (‘Inspecteur Fawley, bent u wel de aangewezen persoon om het onderzoek naar de ontvoering van een kind te leiden?’), maar alle anderen vermeden het onderwerp. Ik keek op mijn horloge – ze hadden de hun toegezegde vijftien minuten bijna gehad – toen iemand achterin opstond. Hij zag eruit of hij zeventien was. Met zandkleurig haar en een bleke huid die heel snel rood werd toen iedereen zich naar hem omkeerde. Niet een van de nationale kranten, dat wist ik zeker. Waarschijnlijk een of andere stagiair van het lokale huis-aan-huisblad met meer advertenties dan nieuws. Maar ik onderschatte hem; ik had beter moeten weten.

‘Inspecteur Fawley, kunt u bevestigen dat u in de buurt een kledingstuk hebt gevonden dat van Daisy zou kunnen zijn? Is dat inderdaad waar?’

Ineens hing er spanning in de lucht. Twee dozijn mensen hadden plotseling hun aandacht op mij gericht.

Ik aarzelde. Wat natuurlijk altijd funest is.

Er werden handen opgestoken en er werd verwoed op tablets getikt. Zes of zeven mensen probeerden in te breken, maar Bleekhuid wist van geen wijken. Noch letterlijk, noch figuurlijk.

Ik bedacht, in de nanoseconde voordat ik antwoordde, dat hij

met opzet geen details had gegeven over wat we precies hadden gevonden. Niet omdat hij het niet wist. Maar omdat hij dat gedeelte van de primeur voor zichzelf wilde houden.

Ik haalde diep adem. 'Ja, dat is waar.'

'En dat... *item*... was dat besmeurd met bloed?'

Ik deed mijn mond open om te reageren, om hem tegen te spreken, maar het was te laat. De zaal was in rep en roer.

~

Om kwart over tien zet rechercheur Andrew Baxter in de kerkzaal aan Banbury Road – die tijdelijk is ingericht voor de zoekteams – een flip-over klaar, waar hij een grote plattegrond van Noord-Oxford op bevestigt. De onmiddellijke omgeving is afgezocht, en met het aantal omwonenden dat opduikt en belt om te vragen of ze kunnen helpen, moet de volgende fase strak worden georganiseerd.

'Goed,' zegt hij met luide stem, over de herrie heen. Ze horen de politieheli's overvliegen. 'Luister. We moeten afspreken wie wat doet, zodat we elkaar niet voor de voeten lopen of in de wielen rijden. Voeg er gerust je eigen cliché aan toe als ik niet duidelijk genoeg ben.'

Hij pakt een rode markeerstift. 'We hebben het zoekgebied in drie zones verdeeld. Elk team zal uit minstens twaalf politiemensen bestaan, plus een speciaal opgeleid adviseur die als taak heeft eventueel bewijsmateriaal te checken en te beoordelen, om te voorkomen dat een of andere overenthousiaste jandoedel meer kwaad dan goed doet.'

Met de stift trekt hij een lijn om een gedeelte op de plattegrond. 'Team één, onder leiding van brigadier Ed Mead, doet de Griffin School, alle verrekte veertig hectares. Vooral open ruimte, gelukkig, maar er zijn toch nog aardig wat stukjes kreupelhout

en bomen, en het struikgewas langs de oostzijde van het kanaal. De school heeft gezorgd voor een stuk of wat hoogsteklassers om mee te helpen – de gymleraar heeft in het leger gezeten, dus hij zal wel weten hoe het gaat. Team twee, onder leiding van brigadier Philip Mann, neemt het pad langs Canal Manor en het natuurreservaat ten westen van het kanaal. Er staan daar vrijwilligers van de lokale natuurbeschermingsorganisatie klaar – kennelijk zijn er vogels aan het broeden, dus zij zorgen ervoor dat we geen onnodige schade aanrichten. Op dat stuk liggen ook woonboten waarvan we de eigenaren moeten ondervragen.’

Hij trekt nog een paar lijnen op de plattegrond. ‘Derde team, onder leiding van brigadier Ben Roberts, neemt het recreatiegebied, de parkeerplaats bij de spoorwegovergang en de sportvelden bij Woodstock Road. Daar zijn ook genoeg mensen die willen helpen.’

Hij klikt de dop weer op de stift. ‘Vragen? Oké. Houd contact via de telefoon, en we beleggen nog een bijeenkomst als de zoektocht uitgebreid moet worden of als de helikopter iets oplevert. Maar laten we hopen dat het niet nodig zal zijn.’

* * *

Ik ben de perszaal nog niet uit als mijn telefoon gaat. Het is Alex. Ik staar naar het scherm en vraag me af of het een goed idee is om op te nemen. Ik heb er zo’n neutrale screensaver op staan. Bomen, gras en lucht. Ik heb het plaatje niet uitgezocht – het kon me niet schelen wat er op mijn scherm tevoorschijn zou komen, zolang de vorige afbeelding maar weg was. Die foto van Jake op Alex’ rug die ik een zomer geleden had genomen, met de zon achter hen beiden, die zijn donkere haar rood liet opglloeien. Ik had net tegen hem gezegd dat hij toch wel wat te groot werd voor een ritje op de rug van zijn moeder, en hij had gegrijsd en zich

er niets van aangetrokken. De foto deed me altijd denken aan een gedicht dat we ooit op school hadden gelezen: 'Surprised by Joy'. Zo had Jake er op die foto uitgezien – verrast door vreugde. Alsof zijn eigen blijdschap hem had overrompeld.

Ik neem op.

'Adam? Waar ben je?'

'Ik ben op het bureau voor een persconferentie. Er is iets gebeurd... Ik wilde je niet wakker maken.'

'Ik weet het... Ik heb het al gehoord, het was op het nieuws. Ze zeggen dat er een kind vermist is.'

Ik haal diep adem. Ik wist dat we vroeg of laat zo'n situatie zouden tegenkomen; het was slechts een kwestie van tijd. Maar weten dat iets zal gebeuren maakt het niet altijd gemakkelijker als het daadwerkelijk zover is.

'Het is een meisje,' zeg ik. 'Ze heet Daisy.'

Ik kan haar hart bijna horen kloppen. 'Die arme ouders. Hoe gaat het met ze?'

Het is een vrij simpele vraag, maar ik heb er geen simpel antwoord op. En daardoor besef ik, meer dan door al het andere tot nu toe, hoe ondoorgrondelijk de Masons zijn.

'Dat weet ik eigenlijk niet,' zeg ik, opterend voor botte eerlijkheid. 'Ik geloof dat ze vooral in shock zijn. Maar het is nog te vroeg om er iets zinnigs over te zeggen. Er is geen bewijs dat haar iets naars is overkomen. Het kan best zijn dat we haar veilig en wel vinden.'

Ze zwijgt even. Dan: 'Soms vraag ik me af of dat erger is.'

Ik wend me af en begin zachter te praten. 'Erger? Hoe bedoel je?'

'Hoop. Of dat erger is. Erger dan weten. In elk geval weten wij...'

Haar stem sterft weg.

Zo heeft ze nog nooit gepraat. Zo hebben wij nog nooit ge-

praat. Hoewel ze wilden dat we erover zouden praten – ze zeiden dat het moest. Maar we bleven het maar uitstellen. Steeds weer, tot we er helemaal niets meer over konden zeggen. Tot dit moment. Uitgerekend dit moment. Ze huilt nu, maar stilletjes, omdat ze niet wil dat ik het hoor. Ik heb geen idee of ze zich flink wil houden of dat ze niet wil dat ik me zorgen maak. Ik kijk op en een van de agenten wenkt me.

‘Sorry, Alex, ik moet ophangen.’

‘Oké, het spijt me.’

‘Nee, het spijt mij. Ik bel je later. Beloofd.’

* * *

19 juli 2016, 15.30 uur

De dag van de verdwijning

Basisschool Bishop Christopher's, Oxford

De zoemer gaat en de kinderen stromen lawaaiig uit hun klaslokalen, de zonneschijn tegemoet en vervolgens de te hete auto's in waarmee hun ouders bij het hek hebben staan wachten. Sommige kinderen rennen, andere huppelen, een of twee treuzelen, en wat van de oudere kids verzamelen zich in groepjes, pratend en dingen delend op hun iPhones. Twee leerkrachten staan ze op de trap na te kijken.

‘Bijna het eind van het schooljaar, godzijdank,’ zegt de oudste van de twee terwijl ze een over de grond slepend sweatshirt oppakt en teruggeeft aan de rechtmatige eigenaar. ‘Ik kan haast niet wachten – de afgelopen tijd lijkt nog vermoeiender dan anders te zijn geweest.’

De juf naast haar glimlacht mistroostig. ‘Vertel mij wat.’ Een paar van haar leerlingen komen nu langslopen, en een van de meisjes stopt om afscheid te nemen. Ze is een beetje verdrietig

want ze gaat de volgende dag op vakantie en haar juf komt het volgende schooljaar niet terug. Ze vindt haar juf lief.

‘Veel plezier in Zuid-Afrika, Millie,’ zegt de jonge vrouw vriendelijk, en ze raakt haar schouder zachtjes aan. ‘Ik hoop dat je de babyleeuwjes te zien krijgt.’

Millies klasgenootjes volgen haar naar buiten. Een paar jongetjes, een lang meisje met vlechten en een kind dat er Chinees uitziet. En ten slotte, in vliegende haast, een blond meisje met een lichtroze vestje om haar schouders gebonden en met een Disney Princess-tas in haar hand.

‘Rustig aan, Daisy,’ roept haar juf terwijl ze de treden af daalt. ‘Straks val je nog.’

‘Wat is zij vrolijk vandaag,’ merkt de oudere juf op als ze het kind naar de twee meisjes voor haar ziet hollen om zich bij hen te voegen.

‘Ze houden vanavond een barbecue bij haar thuis. Ik denk dat ze zich daar gewoon erg op verheugt.’

De oudere juf trekt een gezicht. ‘Ik wou dat ik nog zo jong was dat ik me kon verheugen op slappe sla en verbrande burgers.’

Haar collega lacht. ‘Ze gaan ook vuurwerk afsteken. Daar ben je nooit te oud voor.’

‘Oké, dat is waar. Pyrotechniek is nog altijd aan mij besteed. Zelfs op mijn leeftijd.’

De vrouwen wisselen een glimlach uit, waarna de jongste zich omdraait en de school weer in loopt, terwijl de andere juf nog een paar minuten over het schoolplein blijft uitkijken. De komende weken zal dit moment haar achtervolgen: het kleine blonde meisje in het zonlicht bij het schoolhek, opgewekt kletsend met een van haar vriendinnetjes.

~~*

‘Wie heeft verdomme met de pers gepraat?’

10.35 uur. Het is warm in de crisisruimte op het bureau. De ramen staan open en iemand heeft een oude elektrische ventilator uit een of andere voorraadkamer gehaald. Het ding zoemt en beweegt langzaam van links naar rechts, en van rechts naar links. Sommige aanwezigen zitten op bureaus, anderen leunen ertegenaan. Ik kijk ze aan, langzaam, van links naar rechts, en van rechts naar links. De meesten van hen vinden het moeilijk me in de ogen te kijken. Een of twee voelen zich ongemakkelijk. Maar dat is het dan. En als tien jaar ondervragingen me iets hebben geleerd, is het dat je moet stoppen met aandringen als je op een muur stuit.

‘Ik heb duidelijk gezegd dat er geen informatie naar buiten mocht komen over de maillot en wat we erop hebben aangetroffen. Nou moet de familie het verdomme via het nieuws horen. Hoe denken jullie dat ze zich zullen voelen? Iemand in deze ruimte heeft zijn mond voorbijgepraat en ik ben beslist van plan erachter te komen wie dat is geweest. Maar nu ga ik daar geen waardevolle tijd aan verspillen. Niet nu Daisy Mason nog vermist is.’

Ik draai me weer om naar het prikbord. Er hangt een plattegrond op met gekleurde punaises erin gestoken, en een serie vage foto’s – kennelijk van telefoons gehaald – langs een globale tijdlijn. De meeste foto’s hebben een briefje met een naam eronder; een of twee zijn nog vraagtekens. En daarnaast Daisy zelf. Het valt me voor het eerst op, nu ik de foto’s zo bekijk, hoeveel ze op haar moeder lijkt. Hoeveel en toch ook hoe weinig. En dan vraag ik me af waarom ik daar zo van overtuigd ben, aangezien ik het meisje nog nooit ontmoet heb.

‘Hoever zijn we met het natrekken van die getuigenverklaring?’

Iemand achter me schraapt zijn keel. ‘We hebben de bewakingsbeelden van alle camera’s binnen een straal van ruim drie kilometer.’

De stem behoort toe aan Gareth Quinn. Je kent het type wel. Strak in het pak, modieus stoppelbaardje. Plaatsvervangend brigadier zolang Jill Murphy met zwangerschapsverlof is – en vast van plan om elke minuut te laten tellen. Persoonlijk vind ik hem irritant, maar hij is niet dom, en dat uiterlijk van hem is nuttig als je iemand nodig hebt die niet al te veel op een politiemannetje lijkt. Hij wordt op het bureau ook wel ‘de dandy’ genoemd, wat hij – een beetje al te theatraal – pretendeert vreselijk te vinden. Ik hoor hem van achteren naar me toe lopen.

‘Het kanaal ligt hier ten oosten van de Estate,’ zegt hij, ‘dus je moet over een van deze twee bruggen heen om de wijk uit te komen, en die hebben geen van beide een camera. Maar er is wél een camera aan Woodstock Road, hier naar het noorden toe.’ Hij wijst naar een rode punaise. ‘En hier aan de rotonde van de ringweg staat er ook een. Als hij snel heeft willen wegkomen, zal hij eerder die kant op zijn gegaan dan zuidwaarts door de stad.’

Ik kijk op de plattegrond, naar het open land dat zich uitstrekt naar het westen: honderdtwintig hectare grond, duizend jaar onbebouwd gebleven en zelfs bij dit weer half onder water. Het ligt hooguit vijf minuten van de Canal Manor Estate, maar je moet de spoorlijn over om er te komen.

‘En Port Meadow? Staan daar camera’s bij de spoorwegovergang? Ik geloof niet dat ik ze daar ooit heb gezien.’

Quinn schudt zijn hoofd. ‘Nee, en bovendien is die overweg al twee maanden afgesloten omdat ze er een nieuwe loopbrug bouwen en een deel van de lijn verleggen. Het werk wordt na kantoor tijd gedaan en er was daar gisteravond een hele ploeg bezig. De oude loopbrug is al afgesloten in afwachting van de sloop, dus niemand kan via die weg naar Port Meadow zijn gekomen.’

‘Dus als dat een doodlopende route is, wat zijn dan de andere opties?’

Quinn wijst naar een groene punaise. ‘Aangezien we hier de

maillot hebben gevonden, zou de meest waarschijnlijke route Birch Drive zijn, en dan de ringweg op, zoals ik al zei. Dat komt ook overeen met die ouwe taart die zegt dat ze Daisy heeft gezien.'

Hij zet een stap naar achteren en steekt zijn pen achter zijn oor. Dat is een gewoontegebaar van hem, en ik zie een paar van de jongens achterin hetzelfde doen – ze steken de draak met hem, maar zonder venijn. Hij is een van hen, maar hij is nu ook brigadier, in elk geval voorlopig, en dat maakt hem een gemakkelijk doelwit. 'We hebben alle beelden op alle camera's op die route bekeken,' gaat hij verder, 'maar we kunnen niets vinden. Er was op dat nachtelijke tijdstip niet veel verkeer, en de bestuurders die we tot nu toe hebben gesproken, zijn allemaal nagetrokken. Er zijn er een of twee die we nog niet hebben opgespoord, maar daarbij gaat het niet om mannen die alleen in hun auto zaten. En er is beslist niemand te voet met een klein kind te zien, of die iets draagt wat ook maar in de verste verte op een kind lijkt. Wat twee dingen kan betekenen: of dat oude mens heeft niet gezien wat ze denkt gezien te hebben...'

'... of Daisy bevindt zich nog steeds in de Canal Manor Estate.'

Ik zal niet de enige zijn die op dat moment aan Shannon Matthews denkt, die door haar moeder verborgen werd gehouden om meelevende mensen geld af te troggelen terwijl de politie hemel en aarde bewoog om een meisje te vinden dat feitelijk niet vermist was. En had een van de burens niet gezegd dat de Masons krap bij kas zaten? Maar ik laat deze gedachte meteen weer los. Niet alleen omdat de Masons niet zo dom zijn, maar ook omdat de timing simpelweg niet klopt.

Ik haal diep adem. 'Oké, laten we de zoektocht opschalen langs het pad aan het kanaal en overal in de wijk waar een lichaam zou kunnen worden verborgen. Maar wees alsjeblieft discreet. Voor zover de pers weet, hebben we hier nog steeds te maken

met een vermissing, geen moord. Goed, dat is het voorlopig. We zien elkaar weer om zes uur, tenzij er nieuwe ontwikkelingen zijn.'

~

'Ik denk dat we erachter zijn wie het was, sir.'

Het is drie uur 's middags en ik ben in mijn werkkamer, maar ik sta op het punt weer naar de Estate te gaan. Ik heb zojuist een fikse uitbrander van de hoofdinspecteur gekregen om het gebeuren op de persconferentie. De persoon die in de deuropening staat, is Anna Phillips, die is gedetacheerd vanuit de software-start-up in het bedrijvenpark, waar men de lokale gemeenschap vooruithelpt met pogingen om ons botte dienders de eenentwintigste eeuw in te bombarderen. Ze draagt hoge hakken en een kort rokje. Ze is een populaire verschijning op het bureau, wat niet verbazingwekkend is. Alex had net zo'n kort kapsel als zij toen we elkaar leerden kennen – het gaf haar een ondeugende, speelse look. Wat is ze veel kwijtgeraakt de afgelopen maanden. Ik heb een paar keer tweemaal gekeken sinds Anna voor het eerst op het bureau verscheen, maar steeds als ik haar glimlach zag, wist ik dat ik me vergiste. Ik kan me de laatste keer dat ik mijn vrouw heb zien glimlachen niet meer heugen.

'Sorry... Waar gaat het over? Wie wat was?'

Als ik een beetje kortaf klink, komt dat omdat er nog steeds woorden als 'incompetent' en 'gevolgen' in mijn oren naklinken. En omdat ik mijn autosleutels niet kan vinden. Maar ze lijkt zich er niets van aan te trekken.

'Het lek. Gareth – brigadier Quinn – heeft me gevraagd om te kijken of ik kon achterhalen waar het zat.'

Ik kijk op. Dus het is nu 'Gareth'? Haar gezicht kleurt lichtrood en ik vraag me af of hij haar heeft verteld dat hij een vrien-

din heeft. Het zou niet de eerste keer zijn dat hij op dat vlak gemakshalve aan geheugenverlies leed.

‘En?’

Ze loopt naar mijn kant van het bureau en logt in. Ze tikt een adres in de zoekmachine en zet een stap achteruit, zodat ik kan kijken. Het is een Facebook-pagina. De meest recente post is het stilstaande beeld uit het videofilmje van Daisy, dat we hebben vrijgegeven aan de pers. Daar heb ik geen problemen mee: hoe meer mensen dat delen, hoe beter. Maar met al het andere wat ik zie heb ik wel degelijk problemen. Kiekjes van agenten in uniform bij mensen op de stoep. Mensen van Challows team die het huis van de Masons binnengaan. Een foto van mij, lurkend aan een peuk, wat de hoofdinspecteur ook niet zal bevallen. Zo te zien aan de gezichtshoek zijn alle foto's vanuit een huis aan de straat genomen. En als Anna naar beneden scrolt, staat daar een post van zeven uur geleden met het bericht dat de politie een groene maillot met bloedvlekken heeft gevonden, waarvan wordt vermoed dat Daisy het droeg toen ze verdween.

‘Deze pagina is van Toby Webster,’ antwoordt ze voor ik de vraag stel.

‘Wie?’

‘De zoon van Fiona Webster. De buurvrouw die rechercheur Everett vanochtend heeft gesproken. Ik denk dat ze haar iets over de maillot heeft gevraagd. Daar zal hij het wel vandaan hebben. Hij is vijftien.’

Alsof dat het verklaart. Wat in zekere zin wel zo is, veronderstel ik.

‘Het zal voor die verslaggever niet moeilijk zijn geweest om dit te vinden,’ gaat ze verder. ‘Eigenlijk vind ik het verbazend dat hij de enige was.’

Waarmee ze in bedekte termen zegt: ‘Ik denk dat je je team een excuus verschuldigd bent.’ En daar heeft ze gelijk in.

‘En er is nog iets...’

De telefoon gaat en ik neem op. Het is Challow.

‘Je wilde toch dat we haast maakten met die maillot?’

‘En?’

‘Die is niet van haar. Het bloed. Geen match met het DNA op de tandenborstel.’

‘Dat weet je zeker? Hij kan met geen mogelijkheid van Daisy Mason zijn?’

‘DNA liegt niet. Zoals je weet.’

‘Fuck.’

Maar hij heeft alweer opgehangen. Anna staart me aan met een vreemde blik op haar gezicht. Als ze zo van slag raakt door grof taalgebruik, zal ze het hier niet lang uithouden.

‘Ik heb nog eens naar de foto’s gekeken,’ begint ze. ‘Die van het feest.’

‘Sorry, ik moet weg. Ik ben al laat.’

‘Nee, wacht... Het duurt maar heel even.’

Ze buigt voorover naar de pc en opent het bestand met afbeeldingen op de gedeelde server. Ze selecteert drie van de foto’s en opent dan een stilstaand beeld van Daisy uit het filmpje, dat ze naast de andere afbeeldingen plaatst.

‘Het duurde even voor ik het zag, maar als je het eenmaal ziet, ligt het voor de hand.’

Voor haar misschien, maar voor mij niet. Ze kijkt me verwachtingsvol aan, maar ik haal mijn schouders op.

Ze pakt een pen en wijst. ‘Deze drie rechts zijn de enige op het feest waar Daisy op staat. Althans, op de foto’s die we tot nu toe hebben. Maar ze zijn niet erg duidelijk – ze staat met de rug naar ons toegekeerd of is deels verborgen achter iemand anders. Maar één ding is goed te zien.’

‘En dat is?’

Ze wijst naar het beeld uit het filmpje van drie dagen geleden.

‘Kijk eens hoe lang het jurkje hier is... Ruim boven haar knieën.
En kijk dan eens naar de andere drie foto’s.’

En nu zie ik het. Heel duidelijk. Het meisje op het feest met
het jurkje aan is zeker zes à zeven centimeter kleiner dan Daisy
Mason. Het is Daisy niet.

Het is een ander kind.

* * *

Oxford's News @OxfordNewsOnline 15.18
Canal Manor update #ontvoering – volgens bronnen kleding
met bloed erop gevonden. Neem met info contact op @
ThamesValleyPolice #ZoekDaisy

Elspeth Morgan @ElspethMorgan959 15.22
Dat arme gezin. Onvoorstelbaar wat zij moeten doormaken
#ZoekDaisy

BBC Midlands @BBCMidlandsBreaking 15.45
#MidlandsToday brengt om zes uur het laatste nieuws over
verdwijning #DaisyMason. @ThamesValleyPolice heeft een
foto van haar gedeeld

William Kidd @ThatBillytheKidd 15.46
Als je weet waar Daisy Mason is, bel dan a.u.b de politie
#ZoekDaisy #DaisyMason

Anne Merrivale @Annie_Merrivale_ 15.56
Ben ik de enige die vindt dat er iets raars aan de hand is
met #DaisyMason? Hoe kan kind uit een tuin verdwijnen
zonder dat iemand het ziet?

Caroline Tollis @ForWhomtheTollis 16.05

@Annie_Merrivale_ mee eens – dat zei ik nog tegen mijn man
toen we het hoorden – er is meer aan de hand #DaisyMason

Danny Chadwick @ChadwickDanielPJ 16.07

Wat voor ouders laten hun kinderen opblijven tot na
middernacht? Ze hielden haar kennelijk niet in de gaten –
hun eigen schuld #DaisyMason

Angus Cordery @AngusNCorderyEsq 16.09

@Annie_Merrivale_ @ForWhomtheTollis @ChadwickDanielPJ
Let op mijn woorden: het is een van de ouders. Is altijd zo
#DaisyMason

Anne Merrivale @Annie_Merrivale_ 16.10

@AngusNCorderyEsq Het is vreemd dat geen van beiden
in het openbaar is getreden @ForWhomtheTollis
@ChadwickDanielPJ #DaisyMason

Elsie Barton @ElsieBarton_1933 16.13

@AngusNCorderyEsq @Annie_Merrivale_ @ForWhomtheTollis
@ChadwickDanielPJ God wat een achterdochtige types zijn
jullie #ZoekDaisy

Anne Merrivale @Annie_Merrivale_ 16.26

@ElsieBarton_1933 Je moet toch toegeven dat het allemaal
heel merkwaardig klinkt #DaisyMason

Elsie Barton @ElsieBarton_1933 16.29

@Annie_Merrivale_ Ik weet alleen dat er een meisje vermist is,
dus help liever haar te vinden i.p.v. de ouders te beschuldigen
#ZoekDaisy

Angela Betterton @AngelaGBetterton 16.31
@AngusNCorderyEsq @ChadwickDanielPJ @Annie_Merrivale_
@ForWhomtheTollis Weten niet waarover jullie praten; kennen
gezin niet eens #ZoekDaisy

Danny Chadwick @ChadwickDanielPJ 16.33
@AngelaGBetterton Ik weet dat ik verdomme beter op mijn
kind zou letten. En wat maakt jou dan de deskundige?
#DaisyMason

Angela Betterton @AngelaGBetterton 16.35
@AngusNCorderyEsq Ik was op het feest – beide ouders
waren er de hele avond – onmogelijk dat een van beiden
erbij betrokken is #ZoekDaisy

Caroline Tollis @ForWhomtheTollis 16.36
@AngelaGBetterton Is er nieuws over de maillot met bloed-
vlekken – heeft de politie daar iets over gezegd? #DaisyMason

Anne Merrivale @Annie_Merrivale_ 16.37
@ForWhomtheTollis Er is op het nieuws niets over gezegd.
Maar het is bewijs dat iemand haar kwaad heeft gedaan,
toch? #DaisyMason

Caroline Tollis @ForWhomtheTollis 16.39
@Annie_Merrivale_ Dat arme kind, ik denk dat ze al dood is
#DaisyMason

Anne Merrivale @Annie_Merrivale_ 16.42
@ForWhomtheTollis Mee eens. Ik denk dat het enige
raadsel nog is wie haar heeft vermoord #DaisyMason

..*

Als ik de deur van de crisisruimte openduw, zindert de lucht van de energie. Iedereen draait zich om en kijkt naar me terwijl ik naar het prikbord loop en met een vinger naar een van de op het feest gemaakte foto's wijs.

‘Zoals jullie inmiddels vast wel hebben gehoord, is het zeer onwaarschijnlijk dat het meisje op deze foto Daisy Mason is.’

Het geroezemoes neemt toe en ik verhef mijn stem. ‘Wat jullie nog niet weten, is dat ik van het lab net de bevestiging heb gekregen dat het bloed op de maillot niet – ik herhaal: níet – van Daisy Mason was. Wat betekent dat het waarschijnlijk afkomstig is van het meisje op deze foto. En als de oude mevrouw Bampton inderdaad een man met een kind in zijn armen heeft zien lopen, was ook dat bijna zeker dit andere meisje en níet Daisy Mason.’

Dan overvalt het me, zoals dat soms gebeurt. Je kunt je er niet op voorbereiden, het is niet te voorkomen – want je weet nooit welke willekeurige associatie of woorden of ideeën het teweegbrengen – maar plotseling golft een ongewilde herinnering je zorgvuldig afgesloten brein binnen. Ik met Jake in mijn armen, zijn slapende hoofdje tegen mijn borst genesteld, de geur van de shampoo in zijn haar, van de zomertuin op zijn huid... Zijn warmte, zijn gewicht...

Ik ben me ineens vreselijk bewust van de stilte in het vertrek. Ze kijken naar me. Althans, sommigen. Degenen die ik het langst ken, kijken alle kanten op en juist niet naar mij.

‘Sorry... Ik denk niet dat we te maken hebben met twee vermiste kinderen. Ik ga ervan uit dat het een simpel geval is van een persoonsverwisseling. Wat de scheur in de maillot betreft: het bloed was waarschijnlijk slechts afkomstig van een geschaafde knie. Maar we moeten wel dat andere meisje zien te vinden om zeker te weten dat het goed met haar gaat. En we moeten erachter komen hoe ze aan het bloemkostuum kwam. Het kan zijn dat de twee meisjes van outfit hebben gewisseld, dus zij kan ons ver-

tellen wat Daisy echt aanhad op het feest. Ondertussen... Everett, wil jij samen met Anna Phillips alle foto's van het feest opnieuw doornemen om te kijken of je andere blonde meisjes ziet die Daisy zouden kunnen zijn?

Gareth Quinn staat op. Hij heeft zijn tablet in zijn hand en is verwoed naar beneden aan het scrollen. 'Ik denk dat ik misschien weet wie dat meisje is, chef. Ik ben er zeker van dat een van de auto's die we op camera hebben de fourwheeldrive is van een gezin dat verderop in de straat woont. Ja, hier heb ik het – David en Julia Connor. Zij hebben een dochtertje, Millie, dat bij Daisy in de klas zit, op Kit's. Ze stonden op de lijst van genodigden voor het feest, maar ze zijn vroeg weggegaan omdat ze naar Gatwick moesten voor een vlucht die vanochtend in alle vroegte is vertrokken – we hebben hun auto op de camera staan, rijdend in de richting van de ringweg, om negen over halftwaalf 's avonds. Daarom hebben we nog niet met ze gepraat, en eerlijk gezegd stond dat tot nu toe ook niet hoog op het prioriteitenlijstje. Maar ik heb een boodschap achtergelaten op het mobiele nummer van David Connor met het verzoek me terug te bellen.'

Hij loopt naar de plattegrond, wijst en wendt zich dan met een ijverige blik tot mij. 'Dit is het huis van de Connors – nummer 54. Ze moeten op de terugweg van de Masons langs het huis van mevrouw Bampton zijn gelopen, aan de overkant van de straat. Ik denk dat de oude dame David Connor heeft gezien, die zijn dochter naar huis droeg.'

Er ontstaat nu een merkwaardige sfeer in het vertrek. Ik heb het vaker meegemaakt: de doorbraak die niet echt een doorbraak is, omdat er alleen maar een mogelijkheid door wordt uitgesloten en je geen stap dichterbij de waarheid komt. Het is het gevoel dat er stukjes in elkaar passen, maar dat je nog steeds niet ziet welk beeld er zou moeten ontstaan. En dit puzzelstukje heeft een onverwacht donker randje.

Het is Gislingham die ermee komt – Zeggen Waar Het Op Staat is zijn specialiteit. Maar ach, elk team heeft zo iemand nodig, nietwaar? Vooral in ons werk. ‘Dus wat we hier eigenlijk concluderen,’ zegt hij, ‘is dat de Masons de hele avond een ander meisje in dat kostuum hebben zien rondhuppelen en niet hebben doorgehad dat het niet hun dochter was?’

‘Zo’n hoofdtooi bedekt zo ongeveer het hele gezicht,’ begint Everett. ‘Ik bedoel, wij hebben ons ook niet gerealiseerd dat zij het niet was, en we hebben de foto’s toch uitgebreid bestudeerd.’

‘Maar wij zijn haar ouders niet,’ zeg ik zacht. ‘Geloof me, ik zou mijn eigen kind nog herkennen met een bivakmuts op en een plastic zak aan. Je ziet het gewoon. Je weet hoe je kind beweegt... Hoe het loopt...’

Hoe Jake bewoog, hoe Jake liep. De tijd staat een fractie van een seconde stil, vermijdt dan de afgrond en gaat door.

‘En toch ook hoe het praat?’ zegt Gislingham. ‘Als de Masons met het meisje hadden gepraat, hadden ze meteen geweten...’

‘Wat twee dingen kan betekenen,’ onderbreekt Quinn hem. ‘Of ze hebben de hele avond geen woord met hun eigen dochtertje gewisseld, wat nauwelijks geloofwaardig is, of er is iets veel zorgwekkenders gaande.’

‘En het gaat niet alleen om de ouders,’ zeg ik zacht. ‘Maar ook om Leo. Hij moet hebben geweten dat dat meisje op het feest niet Daisy was. De ouders kunnen nog beweren dat ze te zeer met andere dingen bezig waren, maar hij is een opmerkzaam kind. Hij wist het. Dus waarom heeft hij het ze niet verteld – waarom heeft hij het óns niet verteld? Of hij heeft iets te verbergen, of hij is ergens bang voor. En ik weet in dit stadium eigenlijk niet wat erger is.’

‘Dus wat doen we nu, chef? Vertellen we de Masons over Millie Connor? Laten we ze naar het bureau komen om ze te verhoren?’

‘Nee,’ zeg ik langzaam. ‘We vragen ze een oproep via de televisie

te doen om hun dochtertje terug te krijgen. Ik wil zien hoe ze daarmee omgaan. Alle drie – zorg ervoor dat de jongen er ook bij is. Het kan sowieso geen kwaad om zo'n oproep te doen: ten slotte kan ze nog steeds ergens rondlopen of worden vastgehouden. Het kan zijn dat het helemaal niets met het gezin te maken heeft.'

De aanwezigen komen in beweging en pakken hun telefoons, maar ik ben nog niet uitgesproken.

'En ik weet dat ik dit eigenlijk niet hoeft te zeggen, maar ik wil dat niemand buiten dit vertrek ook maar de kleinste hint krijgt dat het meisje op het feest niet Daisy was. Zorg ervoor dat de Connors dat ook weten. Want het is mogelijk dat we te maken hebben met een heel andere tijdlijn dan we tot nu toe hebben aangenomen. Het is mogelijk dat Daisy Mason helemaal niet op dat feest was.'

~

Telefonisch onderhoud met David Connor

20 juli 2016, 18.45 uur

*Door: plaatsvervangend brigadier G. Quinn en (meeluisterend)
rechercheur C. Gislingham*

GG: Dank u voor het terugbellen, meneer Connor, en onze excuses dat we u moeten lastigvallen tijdens uw vakantie.

DC: Geen probleem – het spijt me dat ik u niet eerder terug kon bellen. Het is een hele schok, wat er is gebeurd. Mijn vrouw heeft het in de hotelkamer op BBC World News gezien.

GG: Wist u dat het bloemkostuum dat uw dochtertje op het feest aanhad, eigenlijk dat van Daisy Mason was?